

е общо стяжаніе. Всякой приноси и влага свойтъ си талантъ; но внимателното прикѣтваніе на придобыйтъ и опытанъ капиталъ лесно ли е? Ще каже, че Богъ, създа- ніе и человекъ сѣ прѣдметътъ на философіятъ, вѣчната задача съ който безъ исключеніе всички человекъ сѣ ся занимавали. Врѣху този прѣдметъ искамы да по занимаемъ и ный нашитъ читатели днесъ, като имъ нанесемъ на па- метъ онѣзи минути въ които всякой отъ тѣхъ е размы- слялъ за Бога, за създаването и за человека, като имъ ка- жемъ обаче че размышленіята ни тукъ ще иматъ за прѣд- метъ само человека.

Ей само человека казахмы, сирѣчь какво нѣщо е че- ловекъ, кое е неговото прѣдопрѣдѣленіе, кои сѣ неговы- тъ обязанности, длѣжности и права. Но ето и това е много за веднѣжъ; то не е малка и не е тъй лесна работа; тя иска и прѣговореніе много и врѣме не малко. За туй ный ще ся ограничимъ само за длѣжноститъ на человека да поговоримъ, но и отъ тѣхъ пакъ само за еднѣ; ный ще изложимъ тукъ просто кои сѣ само длѣжноститъ на чело- века като гражданинъ.

И наистинѣ не е съвсѣмъ безврѣменно днесъ, ко- гато на всякъдѣ ся съзорява зората на свободѣтъ, кога- то всякой явно изискува своитъ права въ обществото, да видимъ и кои длѣжности има той въ него, какво е длѣ- женъ той на гражданското правленіе въ което живѣе и отъ което иска и очаква припознаваніето на своитъ права.

* * *

Человекъ състои отъ тѣло и душѣ; и душата на человека като невещественна тежѣе вѣчно къмъ край- нѣтъ благодѣ, къмъ самага Бога; душата ся благодарѣ като прави доброто, като търси осѣщественіето, или одѣ- лотвореніето, (както казва единъ новъ нашъ писателъ) на нравственното добро, което тогазъ ще извърши да пости- гне, когато ся съедини съ Бога; а тѣлото, като веще- ственно, търси своѣтъ угодѣ, спокойствіето, аслажденіе- то; и тъй человекъ, щомъ ся усѣти, надѣхнува ся отъ тѣзи двѣ положенія: иска отъ еднѣ странѣ да ся насла- ждава, да благодарѣ тѣлото; но отъ другѣ странѣ душа- та, като чувствува че ако дири само удоволствіето ще свърне въ неправды и ще прѣнебрѣгне и занемари добросъ-